

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **D. Ch.**, nar. 5.2.1974, t.č. bytem, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem poštovní schránka 21/OAM 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28.5.2012, č.j. OAM-120/ZA-ZA06-ZA14-2012 žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že 9.5.2012 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve které uvedl, že je státním příslušníkem Gruzie, gruzínské národnosti a vyznává křesťanskou víru. Není, ani nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace, nikdy proti němu nebylo, ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Je svobodný, v Gruzii žijí jeho rodiče, bratr a družka se dvěma nezletilými dcerami. Má vysokoškolské vzdělání, zabýval se prodejem automobilů. Vlast naposledy opustil 25.1.2012 letecky. Do ČR přiletěl téhož dne na základě českého dlouhodobého víza, od té doby nevystoupal. Ve vlasti měl potíže s rodiči a bratrem své družky. V době, kdy navázal s družkou vztah, byla zasnoubena s kamarádem svého bratra. Rodičům se nelíbilo, že žalobce není „čistokrevný“ Gruzínek, protože jeho babička byla arménské národnosti. Družčin bratr je nyní ve vězení a za žadatelem přicházeli jeho kamarádi a bili ho. Vyhrožovali mu zabitím i smrtí dcer. ČR je žadatelovou cílovou zemí, zatím by zde žil a oplakával ženu a děti, pak, jestli by to šlo, by pracoval. Uvedl, že za

svého pobytu v cizině spojení se zastupitelským úřadem své vlasti nenavázal a nikdy v minulosti o mezinárodní ochranu nežádal. V ČR pobýval od roku 2009 na základě povolení k dlouhodobému pobytu, kromě opakovaných návštěv vlasti cestoval i do Nizozemí a Německa. Nyní o mezinárodní ochranu požádal, aby ho nezabili. Do Gruzie by mohl jezdit jedině tak, aby to jeho nepřátelé nevěděli, ale zatím se pokaždé o jeho návratu do vlasti dozvěděli, přišli a zbili ho. V případě návratu do vlasti se bojí o život, příbuzní jeho družky by ho zabili. Naposledy jej se zavázanýma očima zavezli do lesa a stříleli kolem něj. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že kvůli fyzickým útokům mívá bolesti hlavy a jater. Ve vlastnoručně psaném prohlášení uvedl obdobné skutečnosti.

Totožnost a státní příslušnost jmenovaného byla v průběhu správního řízení prokázána cestovním dokladem Gruzie s platností do 25.2.2021.

Pohovor dne 17.5.2012 byl veden na žádost jmenovaného v gruzínském jazyce za přítomnosti kvalifikované tlumočnice. Upřesnil data narození své matky a družky, ostatní údaje uvedené v žádosti potvrdil. České vízum si opatřil před 3 lety na základě toho, že zde založil firmu. Poté zde pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Do vlasti jezdil proto, že tam měl problém a chtěl jej vyřešit. Do Nizozemí a Německa cestoval obchodně, do Německa i jako turista. K životu ve vlasti mimo jiné uvedl, že asi před 5-ti lety, v roce 2007, začal žít s družkou a v roce 2008 se jim narodila první dcera. Druhá dcera se narodila v roce 2009. Z vlasti odjel protože jej obtěžovali kamarádi bratra jeho družky. Nelíbilo se jim, že začala žít s žadatelem, když byla zasnoubená s někým jiným. Zpočátku měl problémy zejména s družčiným otcem, kterému jako nacionalistovi vadilo, že žadatelova babička byla Arménka. Proto žalobce otec družky krátce na to, co spolu začali bydlet, někdy v roce 2007, poranil řeznými ranami na ruku. Poté ho fyzicky ohrožoval během jeho návštěv ve vlasti celkem 2x dýkou náležející k národnímu kroji. Při posledním pobytu ve vlasti se jmenovaný s otcem své družky nesetkal. Problémy s družčiným bratrem začal dotyčný mít od narození starší dcery, od té doby ho přibližně 4x napadli jeho kamarádi. On sám se nyní nachází ve vězení, ale i odtud jmenovaného neustále telefonicky obtěžuje. Chce, aby žalobce nechal jeho sestru být, děti si může nechat. Při posledním pobytu žalobce ve vlasti mu kamarádi bratra jeho družky zavázali oči a odvezli ho do lesa. Tam kolem něj stříleli a vyhrožovali mu zabitím. Žadatel se v žádném z případů fyzického napadení na kompetentní státní orgány s žádostí o pomoc neobrátil, bylo mu řečeno, že v opačném případě bude zabit. Nemůže mu pomoc ani nikdo z příbuzných, všichni jeho situaci znají, ale na policii se nikdo obrátit nemůže, jmenovaný to ani nechce, nemělo by to žádný smysl. Dle názoru žadatele by svůj problém nevyřešil ani přestěhováním v rámci Gruzie. Vyjádřil se i k národnosti svých rodičů a potvrdil, že oba mají gruzínskou národnost. Družka s dětmi v současné době žije v Tbilisi s jeho rodiči, naposledy s ní byl v kontaktu při příjezdu do příjímacího střediska. O žádných problémech se mu nezmínila. Žadatel dále vyloučil jakékoli potíže se státními orgány ve vlasti a vysvětlil, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je strach. I když zde měl pobyt, který si mohl prodloužit, vydělávat peníze, necítil se zde v bezpečí. Kdyby se mu totiž zase začalo stýskat po rodině, odjel by do Gruzie a měl by tytéž problémy. Nyní, když požádal o mezinárodní ochranu, nachází se ve středisku, kde se cítí bezpečně. I kdyby se mu začalo stýskat po rodině, nemůže odsud odejít. K dotazu správního orgánu, proč nepožádal o mezinárodní ochranu ihned po svém posledním přiletu z vlasti, odpověděl, že se rozhodoval mezi podáním žádosti a prodloužením víza. Z výše popsaných bezpečnostních důvodů si

vybral žádost o mezinárodní ochranu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že se s ničím neléčí ani neužívá žádné léky. Sám si injekčně aplikoval „Subotex“, ale kvůli problémům se srdcem toho nechal. V závěru pohovoru doplnil, že přátelé družčina bratra mu telefonicky vyhrožovali i smrtí jeho dětí. K doložení nic neměl.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, v platném znění se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a) zákona o azylu.

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Správní orgán rozhodující ve věci shromáždil za účelem vydání rozhodnutí podklady, na základě kterých byla žádost jmenovaného posouzena. Všechny níže uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, v platném znění, byla žadateli poskytnuta možnost se s ním seznámit a vyjádřit se k nim. Správní orgán vycházel z žádosti o mezinárodní ochranu, protokolu o pohovoru, informací z Cizineckého informačního systému (CIS), informace MZV ČR č.j. 96078/2010-LPTP ze dne 25.2.2010 k č.j. MV-74041-1/OAM-2009 a aktuálních informací obsažených v Infobance ČTK „Země světa Gruzie“. Žadatel svého práva využil a uvedl, že se jedná jen o sliby, prezident Ševarnadze sliboval stejné věci.

Správní orgán konstatuje, že z výpovědi jmenovaného nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných. Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu, v platném znění, je totiž taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Skutečnosti uvedené žadatelem, tedy jeho problémy s družčinými rodinnými příslušníky, nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Dotyčný ve svých výpovědích jakékoli potíže se státními orgány ve vlasti výslovně popřel. S žádostí o pomoc se na ně ani nikdo z jeho blízkých neobrátil. Žadatel to vysvětloval strachem z následného jednání osob blízkých bratra jeho družky. Jejich nepřátelské jednání mělo být způsobeno tím, že v době navázání vztahu jmenovaného s jeho družkou, byla tato zasnoubena s kamarádem svého bratra. Ani žadatelem tvrzené problémy s družčiným otcem nespovídají o možnosti pronásledování z azylově relevantních důvodů. Žadatel výslovně v žádosti i pohovoru opakovaně uvedl, že má gruzínskou národnost. Potvrdil, že i oba jeho rodiče mají gruzínskou národnost. Družčin

otec měl žadatelovu „nečistou krev“ odvozovat od matky jeho otce. Uvedenou skutečnost však nelze považovat za pronásledování z národnostních důvodů, neboť se jednalo o vyhraněný názor soukromé osoby, který rozhodně nelze ztotožnit s postojem státních orgánů ani celé společnosti jako takové. Jak sám žadatel potvrdil, do vlasti opakovaně cestoval na návštěvu blízkých a ani po opakovaných výhrůžkách či napadení kompetentní orgány nekontaktoval. Zde měl povolení k dlouhodobému pobytu. Aby se vyhnul nutkání odjet zase za rodinou do vlasti, rozhodl se na místo žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu požádat o mezinárodní ochranu. Tato však vzhledem k výše uvedenému působí značně účelově. Dle údajů z CIS jmenovaný v ČR žije již od roku 2009, potíže, jež v žádosti popsal, se vztahují k době jeho prvního odjezdu z vlasti, přesto se pro žádost o mezinárodní ochranu rozhodl až nyní, a to aniž by nejdříve využil ochrany země své státní příslušnosti. Ve světle popsaných skutečností je tedy nutné konstatovat, že právní nástroj mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze ve smyslu zákonem stanovených podmínek a nelze jej zneužívat za účelem legalizace pobytu na území ČR. Správní orgán dodal, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, jehož institutu již ostatně žadatel využíval. Správní orgán dále odkázal na rozsudek NSS č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006, který mj. uvádí, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Z provedeného řízení je ale naprosto zřejmé, že v případě jmenovaného takové okolnosti nenastaly. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že potíže vyslovené návrhovatelem nemají žádnou souvislost s azylově relevantním pronásledováním, jež popisuje § 12 zákona o azylu, v platném znění.

Dle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Podle § 13 odst. 2 zákona o azylu se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny dle § 13 odst. 1 zákona o azylu rozumí manžel nebo partner azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodič azylanta mladšího 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu nebo svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. Podle § 13 odst. 3 zákona o azylu je předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi. Podle § 13 odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území ČR, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta. Z výpovědi výše jmenovaného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu je tedy zjevně nedůvodná.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů podle § 14 výše uvedeného zákona. Z výpovědi žadatele v průběhu správního řízení nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Žádost jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu je tedy rovněž zjevně nedůvodná.

Podle ust. § 14a) zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a) odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Jmenovaný v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a) zákona o azylu. Z výpovědi dotyčného nevyplývá, že by státní orgány Gruziejevily o jeho osobu zvláštní zájem. V případě nezákonného jednání vůči své osobě může využít ochrany státních orgánů země původu. Informace MZV ČR z února 2010 uvádí, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí při návratu do vlasti žádný postih nehrozí. Zároveň se političtí představitelé Gruzie stále aktivněji obracejí na gruzínskou diasporu v zahraničí a vyzývají k návratu do vlasti. Prezident Gruzie M. Saakasvili veřejně uvedl, že stát je připraven pomoci navrátilcům sehnat odpovídající ubytování a dokonce přislíbil i finanční spoluúčast státu ve výši až 50 %. Z Infobanky ČTK „Země světa Gruzie“ je správnímu orgánu známo, že na území Gruzie neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a) odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování výše jmenovaného pak po posouzení sdělených skutečností nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je tedy i ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu zjevně nedůvodná.

Podle § 14b) odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b) odst. 2 zákona o azylu se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle § 14b) odst. 1 zákona o azylu rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Podle § 14a) odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby

požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b) odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území ČR, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany. Z výpovědi výše jmenovaného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu je tedy rovněž zjevně nedůvodná.

S uvedeným rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu žalobu, v níž uvedl, že dle jeho názoru byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech, zejména rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004, správní řád (dále jen správní řád), neboť rozhodnutí není v souladu s výše uvedenými zákony a mezinárodními smlouvami, např. Úmluvou o právním postavení uprchlíků (zejména s ohledem na zásadu non refoulement ve smyslu čl. 33) a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (zejména čl. 8, který zakotvuje ochranu práva na respektování soukromého a rodinného života). Dále je rozhodnutí v rozporu s § 3 správního řádu, neboť správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; žalovaný hodnotil případ žalobce a jeho problémy v zemi původu pouze s účelem zamítnout jeho žádost o mezinárodní ochranu jako nedůvodnou, a to bez toho, aby zohlednil skutečnosti, které žalobce v řízení uvedl (zejména zcela podcenil žalobcovi obavy o život, které souvisely s národností jeho babičky) a pro které byl nucen požádat o ochranu prostřednictvím zákona o azylu.

Dále bylo dle žalobce porušeno ust. § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl žalobce jakožto účastník řízení. Žalovaný zejména nepřihlížel ke skutečnosti, že žalobce poukazoval na vážné problémy, které souvisely s arménskou národností jeho babičky, a které vyústily v opakované napadání žalobce a ohrožování jeho života a zdraví a následně též k rozhodnutí požádat o mezinárodní ochranu.

Žalovaný dle žalobce také porušil ust. § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, např. žalovaný nezkoumal situaci národnostních menšin (zejména arménské), na území Gruzie, resp. nezabýval se otázkou přijímání příslušníků národnostních menšin většinovou gruzínskou společností, neposuzoval také, jakým způsobem může být zacházeno s osobou, která je považována za příslušníka jiné než gruzínské národnosti (ačkoliv ji ve skutečnosti není, což je případ žalobce). Žalovaný dále nezkoumal otázku reálné vymahatelnosti práva a ochrany v případech obdobných žalobcově, mírou korupce v Gruzii a rovněž pak zcela podcenil žalobcovi obavy z návratu do Gruzie a jeho nemožnost v zemi pobývat spolu s družkou a dětmi.

Dle žalobce bylo porušeno také ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu. Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí pouze s účelem zamítnout žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou.

Žalobce uvedl, že splňuje podmínky pro udělení azylu z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu národnosti, případně sociální skupiny a není pravdou, že by žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany neuváděl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a) zákona č. 325/1999 Sb. Splnil tedy podmínky ust. § 12 nebo § 14a) zákona o azylu. Navrhoval, aby soud vydal rozsudek, jímž rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR z 28.5.2012 o zamítnutí žádosti žalobce jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán v řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě žalobce postupoval v souladu se zákony a jinými právními předpisy, svědomitě s zodpovědně se zabýval danou věcí, vycházel ze zjištěného stavu věci a opatřil si pro rozhodnutí dostatečné podklady, jak je patrné ze spisového materiálu. Potíže žalobce dle žalovaného jsou ryze soukromého rázu, jeho obavy nepředstavují pronásledování ani ohrožení vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Za důvod žádosti označil žalobce nepřátelské jednání bratra jeho družky a jeho kamarádů a potíže s otcem družky kvůli jeho původu. Žalobce nikdy neměl žádné potíže se státními orgány a tvrzené jednání soukromých osob, proti kterému se žalobce ani nepokusil bránit ani vyhrazený názor jedné jediné osoby nelze považovat za relevantní důvody, které by byly v žalobci schopné vyvolat opodstatněné obavy z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný má tedy za to, že zjistil dostatečně skutečný stav věci s ohledem na tvrzení žalobce. Nelze rovněž přehlédnout, že ač počátek svých potíží datuje jmenovaný už do roku 2007, nepokusil se za celou dobu vyhledat pomoc ve své vlasti, ani nepožádal o mezinárodní ochranu dříve, ačkoli k tomu měl dostatek příležitostí. On i družka pobývali v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Družka se do vlasti vrátila, jmenovaný vstoupil do azylového řízení. V tomto směru žalovaný odkázal na rozsudky NSS (např. č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006) „...o azyl je nutno požádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti“. Jak však bylo uvedeno, jmenovaný se však svoji situací nepokusil za celou dobu nijak řešit, ani nevyhledal pomoc dříve, cítil-li se skutečně ohrožen. Žalovaný má tedy za to, že rozhodl na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci, neshledal však důvodnost aplikací jiného ustanovení než ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a) zákona o azylu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela v souladu s příslušnými právními předpisy, žalovaný vyslovil všechny závěry, jakož i úvahy, jimiž byl při vyslovení závěrů veden. Navrhoval tedy, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Skutkové a právní zhodnocení věci.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 odst. 2, věta první s.ř.s.).

Nejprve se soud zabýval námitkami žalobce, napadajícími porušení správního řádu, konkrétně ust. § 2, § 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Po přezkoumání průběhu správního řízení a napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že tyto námitky nejsou důvodné. Žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem, vůči žalobci splnil své poučovací povinnosti a přistupoval k němu způsobem, který byl adekvátní vzhledem k charakteru řízení a osobě žalobce. Při pohovoru mu kladl takové otázky, aby zjistil možné azylově relevantní skutečnosti, navázal na skutečnosti, které sdělil žalobce v žádosti. Při rozhodování vyšel z tvrzení žalobce, přihlédl ke všem skutečnostem, který sdělil. Rozhodnutí ve věci řádně odůvodnil, uvedl, z čeho při rozhodování vycházel, shrnul tvrzení žalobce, uvedl rovněž, jaké úvahy ho k rozhodnutí vedly, a to s ohledem na použítá ustanovení zákona o azylu.

Z připojeného správního spisu soud zjistil všechny potřebné skutečnosti, které jsou uvedeny v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jež je předmětem soudního přezkumu. Zjistil, že tyto skutečnosti, jsou v odůvodnění rozhodnutí uvedeny a byly zjištěny z žádosti žalobce o azyl a z pohovoru, který s ním byl veden.

Žalobce sám uvedl, že potíže s příbuznými jeho družky, s níž má 2 děti, nastaly už v roce 2007, kdy začal se svou družkou žít a vyhrotily se pak po narození dětí. Přesto, že žalobce potíže s příbuznými své družky má již od roku 2007 a od té doby tedy trvá vyhrožování a později i fyzické napadání, o mezinárodní ochranu dle azylového zákona žalobce požádal až 9.5.2012, přestože na území České republiky žil již od roku 2009, kdy v tomto roce se mu na území České republiky narodila i druhá dcera a žil zde i s družkou. Soud zde uvádí, že správně žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že právní nástroj mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze ve smyslu zákonem stanovených podmínek a nelze jej zneužívat za účelem legalizace pobytu na území ČR, když právní úpravu pobytu cizinců na území ČR upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Navíc skutečně z rozsudku NSS č.j. 2 Azs 137/2005 vyplývá, že o azyl je nutno požádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Toto však, jak vyplývá z průběhu správního řízení, se u žalobce nestalo, neboť, přestože žalobce na území České republiky žil od roku 2009 a jeho potíže s příbuznými družky trvají již od roku 2007, o azyl požádal až v roce 2012.

Žalovaný posuzoval a ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnil, proč žalobce nenašel důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, § 13, zabýval se také tím, zda u žalobce

nejsou naplněny důvody udělení doplňkové ochrany dle § 14 a) nebo 14 b) a toto také řádně zdůvodnil.

Soud musí zdůraznit, že z výpovědi samotného žalobce pak vyplynulo, že se nikdy ani on ani jeho příbuzní neobraceli na policii či jiné státní orgány v Gruzii za situace, kdy žalobce se cítil ohrožen na životě v důsledku vyhrožování a fyzického napadení ze strany příbuzných jeho družky. Nevyplynulo ani, že by státní orgány Gruzii jevily o osobu žalobce zvláštní zájem a z citovaných zpráv v rozhodnutí pak vyplývá, že z ničeho není patrné, že v případě nezákonného jednání soukromých osob vůči osobě žalobce by tento nemohl využít ochrany státních orgánů země svého původu. Dále pak z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR z února 2010 vyplývá to, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní v ochranu zahraničí při návratu do vlasti žádný postih nehrozí, takže ani v tomto směru žalobce nemusí mít žádnou obavu.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu ve znění účinném pro projednávanou věc se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a) zákona o azylu.

Jak soud již uvedl, nebylo zjištěno, že by mohl být žalobce vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 ani že mu hrozí vážná újma podle § 14a) zákona o azylu a proto byla žádost žalobce v souladu se zákonem zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Toto stanovisko sdílí i soud, žaloba žalobce důvodná není a proto dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) byla zamítnuta.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Náklady řízení nebyly účastníkům přiznány, neboť žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému žádné náklady kromě běžné úřednické činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. října 2012

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová

